

One

Capitolul 1

*O lume în care cei prezenți se cunosc,
discută despre cariere, afaceri,
și cum își împart timpul între muncă,
familie, dragoste și...*

Ambasada

Este o după-amiază cu cer senin. O pală de vânt îmi mângâie fața. Direcția este sediul ambasadei franceze de pe strada Biserica Amzei. Este o clădire impunătoare. Aici diplomația franceză își are sediul la noi în București. Sunt puțini cei care-i știu istoria. Această clădire face parte din istoria relațiilor dintre România și Hexagon. Așa era cunoscută Franța în cel de-al 19-lea secol, un patrimoniu comun care este păstrată ca atare. Sunt emoționată. Știu că printre cei care i-au călcat pragul se numără toți președinții celei de-a cincea republici. Clădirea este concepută să primească oaspeți. Un loc al întâlnirilor cordiale. Aici are loc recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a Franței, astăzi 14 iulie 2012.

Momentul în care se deschid ușile înalte și grele, a sosit, intrăm. Facem primii pași. Arhitectura clădirii are o combinație de mai multe stiluri. Am ajuns în vestibul. În fața mea sunt două coloane grecești care dau o notă de măreție. Privirea mea este atrasă de cele două firide care adăpostesc două vase de Sevres, culoarea cobaltului. Pereții laterali sunt decorați cu oglinzi înscrise în arce sprijinite de pilaștri. În dreapta mea un domn îi explică celui de lângă el:

-Știți domnule Petrescu că la inaugurare au fost invitați de onoare, prințul moștenitor Ferdinand și prințesa Maria, ei au făcut primul vals somptuos. În acest spațiu au pășit arta, șarmul și istoria franceză odată cu expunerea unor piese de mobilier stil Ludovic al XV-lea și Empire ca și ceramica de Sevres, domnule.

Mă bucur că sunt aproape de ei și că aud discuția. Domnul Petrescu întoarce capul spre mine, îl apleacă ușor cu un salut elegant, din politețe.

-Domnule Mardare, avem o doamnă lângă noi care este obligată să asculte conversația noastră, nu credeți că ar fi bine să o salutăm?

Mă privește curios, apoi aprobă.

-Cum să nu?

Schimbă locul, acum este în dreapta mea, așa că sunt între doi bărbați. Facem cunoștință și înaintăm. Holul principal este încadrat între două coloane.

-Știați că a fost proiectată de un arhitect olandez care a trăit în București?

-Da, îi răspund, scurt, încet.

E surprins. Nu se aștepta. Eu citisem tot ce se putea despre istoria acestei clădiri. Nu pot să merg undeva și să nu știu nimic despre locul în care mă voi afla. Suntem între cele două coloane impunătoare.

-Sunt din marmură, sunt foarte frumoase, spuse domnul Mardare.

-De fapt nu sunt din marmură, sunt vopsite. A fost folosită o vopsea care imită marmura foarte bine.

Sunt curioasă dacă știe a cui e statueta din fața noastră. Deocamdată nu spune nimic. Mă apropii puțin de domnul Mardare și îi spun șoptit, aproape de ureche.

-Statuia este alui Ludovic XIV, este din bronz, este ...

-Regele Franței și al Navarei îmbrăcat în uniforma de general roman.

- Cu perucă, completează domnul Petrescu.

Mă bucur că am două persoane cu care voi putea avea o conversație plăcută în seara asta specială. Am ajuns lângă ofițerul de la intrare. Îi dau invitația. Se uită la nume, în timp ce-și arcuiește sprânceana stângă, ca semn de nedumerire. Îmi zâmbește cu amabilitate, apoi mă anunță:

- Doamna Bianca Ionescu Poitiers. Observator al scenei politice Europene și Internaționale.

Se făcuse liniște, dar pentru puțin timp. Intru în sala de recepție, în timp ce aud rostit numai numele meu, încet, discret în urma mea, a nedumerire.

-Doamna Poitiers...???

Se mai uită o dată admirativ. Sigur, ținuta mea elegantă l-a convins, nu e nevoie să-i explic că e de la Paris. Îmi dau o șuviță de păr deoparte, ca să pun în evidență singurul cercel care este foarte șic la ținuta mea de seară. Îl privesc ca să nu creadă că m-a intimidat, având curajul de a mă privi.

Sunt în sala de recepție. Caut masa și locul indicat pe invitație, dar nu mă așez. Mă plimb, în fond e meseria mea de a afla cât mai mult despre onorabilele persoane prezente. Pe cei doi nu-i mai văd, sigur au cercul lor. Aud voci în multe limbi. În dreapta, se vorbește engleză. Merg mai departe, românește, continui. În sfârșit franceză. Mă apropii, mă opresc. Două doamne grase vorbesc aproape în șoaptă.

-Ce crezi dragă, Janet vine cu domnul Petrescu?

-Cum să nu vină, dragă? El a fost căsătorit cu soția unuia care lucrează aici. Una roșcată, o știu, odată am călătorit cu ea în același avion când m-am întors la Paris.

-Știu că el a finanțat niște proiecte româno-franceze și că-i merg foarte bine.

Discuția mă interesează. Mă așez cu spatele, ascult cu mare atenție. Se pare că aceste două doamne cunosc bine povestea lui. O să fiu atentă la care masă se vor așeza.

Janet, repet în gând, ca să nu fiu auzită de nimeni. Se face liniște. Se deschid cele două uși din stânga. Intră doamna ambasador. Este o persoană care s-a remarcat prin capacitatea ei intelectuală deosebită din punct de

vedere politic și administrativ. A menținut relații internaționale importante. Iar pentru noi, o legătură de valoare prin modul de a privi relațiile dintre România și Franța. Chapou!

Ambasadoarea ține discursul tradițional, spunând printre altele că:

- Franța este un partener strategic al României, și că relațiile dintre țările noastre sunt relații privilegiate. Că vor fi de asemenea cultivate pe plan bilateral în cadrul UE, pentru un viitor al Uniunii Europene.

Încheie făcând tradiționala urare:

- La mulți ani Franței și cetățenilor francezi!

Nu este pentru prima oară când particip la asemenea întruniri, conferințe și alte evenimente cu care sunt familiarizată. O să-i iau un interviu după terminarea ceremoniei, m-am înscris pe lista celor ce vor avea plăcerea să pună câteva întrebări referitoare la eveniment.

Mă plimb cu paharul de șampanie în mână. În acest loc pare că sunt într-o micuță călătorie, într-un castel de pe valea Loarei. Intru în salonul de muzică, este luminat de soarele ce intră pe ferestrele mari ale încăperii. Acest salon are vedere către grădina din spate, iar combinația nuanțelor de bej, maro și verde pal subliniază frumusețea acestuia. Chiar dacă acum nu se aud acordurile pianului îmi pot imagina vibrațiile acestuia. Este un Playel realizat la Paris de pianistul și compozitorul austriac Ignaz Player și care a adus lemnul de molid roșu din Italia, unde se găsește doar în munții din Vali di Fiemme. Acest instrument muzical a învăluit întreaga reședință în armonie în timpul concertelor.

Dar eu caut discret pe cineva. Pe cineva pe care-l pierdusem demult, și acum, aici, e ultima mea șansă să-l revăd, pe Vlad. Călătorisem prin Europa, trăisem la Paris, acum sunt din nou în București alături de bărbatul care a înțeles că nici eu nu sunt pregătită pentru o viață de familie. Am refuzat amândoi, din start. Dar iată că după numai câteva luni am văzut că nu e așa. Că el este cel pe care-l vreau, să am o familie, nu știam că-mi va lipsi. Nu, nu am fost logodiți, nu ne plăcea acest cuvânt. Noțiunea de căsătorie nu ne-a dat satisfacții, țineam prea mult la noi, așa cum eram, liberi. Dar iată că soarta hotărăște să ne despartă, eu prin Europa și el prin India.

Vlad, căci despre el este vorba, fusese iubitul meu, am înțeles târziu că-l

iubesc. Era un bărbat tandru cu aproape 18 ani mai mare decât mine, pe care l-am cunoscut la un meci de box de la Arena din București. Locuia de mulți ani singur și liniștit tot în capitală. La prima vedere am simțit o atracție, apoi mi-a făcut curte. Nu discutam de căsătorie, nu era un subiect care să ne intereseze, atunci. Ne iubeam, așa credeam, pentru că eram fericiți deși era o luptă înverșunată. Eu cu ideile mele nefondate și el cu ale lui, bazate pe o viață în care a trecut, cu toate dificultățile. El divorțat, eu văduvă. Cât despre Vlad, căsnicia lui cu Janet, o franțuzoaică inteligentă, roșcată și pistruiată, șarmantă, se terminase cu mulți ani înainte de a ne cunoaște. Divorțul lor s-a desfășurat civilizat fără acuzații în tribunal, cererea era motivată doar pentru faptul că nu se potriveau, chestiune de caracter. Așa că ea s-a întors la Paris numai că a lăsat urme în sufletul lui sensibil, o urmă de tristețe, de regrete, dorința de a se izola.

Experiențele noastre ne-au oboșit, fiecare cu trecutul greu de uitat și mai ales de lăsat în urmă. În toate discuțiile eram suspicioși, eu cu poveștile incredibile, și el cu ale lui. Precipitați ne-am aruncat unul în brațele celuilalt în speranța că vom găsi ce nu am mai avut, sperând că intimitatea noastră este o posibilă renaștere.

Știu că s-a întors din India. Este ultimul loc unde pot să dau de el. Îmi doresc să-l întâlnesc. Da, îl vreau înapoi. Acum am înțeles ce mult a însemnat pentru mine. În mesajele pe care le-a trimis nu a pomenit de locul unde se află. De teamă de trecut, de mine...

Suntem în salonul de recepții unde ne pregătim să gustăm din specialitățile culinare franceze și românești. Masa și scaunele sunt în stil Ludovic al XV-lea. Vesela folosită este celebră, farfuriile fiind realizate în mod special pentru ambasada noastră de către manufactura de la Sevres cu foiță din aur de 24 de karate.

Trebuie să recunosc că sunt emoționată. Acestea sunt momente speciale. Aici vom ciocni pentru viitor. Simt furnicături, emoții care mă însoțesc de fiecare dată, la fiecare 14 iulie. Acum am una în plus. Mă întreb dacă-l voi găsi pe Vlad, aici, astăzi. Mă îndrept spre sala de bal. Este luminată de patru candelabre în stil Empire. Mobilierul este în stil Ludovic al XVI-lea. Mai sunt două frumoase console în acaju, o comodă și o măsuță de salon

cu obiecte din ceramică Sevres. Pe măsuțele din salonul mare sunt așezate albume de artă și cărți care reprezintă țara noastră. Despre domnitorul nostru Mihai Viteazu. Unul despre sculptorul Constantin Brâncuși și altele despre Delata Dunării. Din spate aud vocea domnului Mardare.

-A, iat-o pe doamna pe care o pierdusem, doamna Ionescu.

Mă opresc, le zâmbesc și le spun că tocmai mă îndreptam spre bibliotecă.

-Și noi. Au răspuns în același timp.

Mobilierul este modern doar cărțile sunt vechi. Cele două obeliscuri egiptene în miniatură din porțelan de Sevres sunt luminate discret. Este o atmosferă impresionantă care explică de la sine cum e cu șampania franțuzească, persoanele elegante. În colțul din dreapta la vreo cinci metri de mine o femeie care mă privește insistent. Ține niște pliante în mână. Se preface că le răsfoiește. Am surprins-o privindu-mă. Îi văd fața. Mă trece un fior rece de frică. Este ea, fosta mea îndrumătoare de proiect, Elena Burlacu. Întorc privirea spre însoțitorii mei doar o fracțiune de secundă. Mă uit din nou acolo unde fusese ea, nu mai e, dispăruse. În timp ce gardianii mei se uită la candelabrul impunător, mă îndepărtez discret. Mă încurajez, mi se păruse, nu putea fi acolo. Mai beau un pahar cu șampanie. Fac un tur minuțios printre invitați, eu trebuie să-l găsesc pe el...

Despre Vlad

Plecuse în India în urmă cu trei ani. Eu în Europa. Nu e ușor să cauți mereu senzaționalul în viața altora și să uiți de tine. Am înțeles acum cât de mult îmi lipsește. Nu am avut curajul să-i spun adevărul pe care abia acum l-am înțeles, că-l iubesc. Sufăr cumplit. Nu a răspuns la întrebările mele, unde e? Ce face?

Nu pot să nu mă gândesc la el. Trebuie să-mi iau din nou menirea de a căuta prin societatea în care trăiesc. Oameni, care merită toată stima și respectul. Cei care veghează ca să putem trăi în pace. Să putem păstra edificiile istorice și viețile oamenilor.

În fond am plecat ca să scăpăm unul de altul. De tot ce nu reușise el să facă cu mine, femeia compromisurilor, a jocurilor false. Elena l-a căutat și i-a spus despre noi. Pare că se cunosc de mult. Discută și gesticulează

prietenește. Ce naiba o fi între ei? Plecasem fără să mă vadă fără să știe că i-am văzut împreună. El un bărbat distins și ea o...

Îmi amintesc că-mi scrisese printre altele că în călătoriile prin India, întâlnește mulți oameni care au mătânii. Se numesc japa mala, că se folosesc de sute de ani. Italienii le numesc Rozarii, au și o cruce cu Isus, noi le spunem Mătânii. Toate au o sută opt mărgele care sunt multiplul lui trei, făcut din trei cifre, așa că suma acestora este nouă, adică de trei ori trei. Se știe că trei reprezintă echilibrul suprem, Sfânta Treime. Numărul o sută opt este considerat, în sancristă, ca fiind, *harshad*, și care înseamnă o mare bucurie. În mai multe religii este considerat un număr sacru, simbolizând Universul. Mă întreb dacă le are și el și dacă știe să se roage, dar mai ales pentru ce.

Aș fi vrut să fiu cu el. Am vrut să plec în India să-l caut. Așa, de una singură. Să-i dovedesc cât de important a fost pentru mine. Să vadă că sunt altfel, nu mai sunt sălbatica cu care s-a luptat. Până la urmă a cedat el și a plecat. Ca elefanții care se duc în cimitirele lor când simt să se apropie sfârșitul. Mă cuprinde frica. Dacă a plecat să moară pe acolo? Dacă e bolnav? De ce nu vrea să-mi spună unde e? Poate că nu mai poate să se lupte, că i-a ajuns lecția pe care a luat-o cu o femeie ca mine.

A simțit nevoia să caute căile spirituale autentice? Dacă are un guru femeie? Una care să-l înțeleagă, să fie generoasă. Dacă a fugit de mine? De ce oare?

Știe că sunt dornică de noi aventuri, este o curiozitate personală. Așa că s-a sacrificat, a plecat fără să-mi dea vreo explicație. Am înțeles. Evită orice contact. Este o despărțire. Vlad e în India și eu continui să sufăr. De ce oare trebuie să ne sacrificăm în numele iubirii, al dragostei, oare merită?

A plecat în căutare de el. Pe mine m-a lăsat. Nu crede că eu sunt în stare să sufăr din dragoste?

Dacă ar fi să mă analizez, îmi este frică de mine. Mă doare sufletul, nu pot să nu-mi amintesc de Bianca de atunci. Am trăit la Paris în minciună, seducție și suferință, am luat o lecție dură de la viață dar acum sunt altfel, timpul m-a schimbat. Am construit castele de nisip peste care acum calc fără milă, ca peste suferințele mele și neștiința de a trăi.

După ce murise Bazil am suferit de depresie. Frică și de singurătate. Nu știam ce să fac.

A trebuit să descopăr singură drumul spre mine. Văduvă, singură, și nu mint dacă spun, îndurerată de mila lui Bazil, de mila mea, de fapta mea. Așa că am lăsat totul și m-am întors în țară.

Numai prostii am făcut în viață. Pentru că nu am avut un model. Nu știam care sunt regulile bunului simț. Nu avusesem o educație și nici un model în familie. Puținul pe care mi l-a dat Pascal era doar o parte minimă din ce ar fi trebuit să știu. Pascal și el un bărbat care nu a realizat ce și-a propus în viață, acum voia să recapete ce pierduse în tinerețe. Drumurile noastre s-au intersectat, nu știam că fiecare vrea altceva de la viață.

* * *

La arenă

Pe Vlad îl cunoscusem la un meci de box. Eram cu prietena mea Alis. O tânără blondă atrăgătoare, bine pusă la punct. Mare amatoare de box. Prietena unui boxeur care-și câștigă existența practicând acest sport dur. Cu pumni, urlete și sânge într-un edificiu din sticlă și piatră.

Locul lui Vlad este în fața mea pe rândul 5 eu pe 6, exact în cărca lui. Îmi vine să râd. Mă cert. Potolește-te Bianca! Dacă aș întinde picioarele ar fi pe umerii lui. Alis mă întreabă de ce râd. Sigur că nu puteam să-i spun așa ceva. Mie îmi mai ia mintea înainte, câteodată. Am o imaginație foarte bogată și obraznică.

Îl văd din spate, are vreo 48-50 de ani, e în formă, bronzat, părul șaten, încărunțit. M-a luat în brațe la primul pumn pe care l-a dat boxerul pentru care venise. Trag aer în piept, mă ridic și mă las în brațele lui. Cum erau numai bărbați pe lângă el, m-a îmbrățișat. Apoi s-a mutat pe locul de lângă mine.

-Vă deranjează?

-Nu.

Răspund răgușită, încercând să-mi dreg vocea. Mă întreabă ceva dar nu

aud întrebarea. Tipul se întoarce la mine, îmi zâmbește. Iar se ridică, eu sunt destul de surprinsă. Încerc să mă stăpânesc. Cu o mișcare delicată mă cuprinde de mijloc. Sunt uimită. Trebuie să-mi fac curaj să-l întreb ce vrea de la mine. Îl privesc cu atenție. Sfinte Parfenie - ce frumos e.

Mă ridic și îi întind mâna.

-Sunt Bianca.

-Ceeeeeee???

Mă întrebă în hărmălaia care se crease din nou. Renunț, mă așez la locul meu.

Nu mă uit pe ring, și așa nu-mi place boxul. Trag cu ochiul la el. Cu toate că e cărunt pare că nu e bătrân. Are trăsături fine. E plin de vitalitate, imprevizibil și atrăgător. E înalt, îmbrăcat într-un pantalon bej și o cămașă albă cu mâneci lungi suflecate. Părul este dezordonat de cât s-a agitat. Privirea intensă mă emoționează, mă fixează cu șiretenie. Aproape că mă hipnotizează. E drept că nu mai văzusem asemenea exemplar masculin.

Asta a trezit curiozitatea mea. Ciudat, mă atrage, e curios nu? Ceva care ne roade pe noi femeile tinere și frumoase. Vreau ceva deosebit. Sunt sătulă de dulcегării, maniere exagerate, voci prefăcute, bărbați cu părul pieptănat și fixat.

Mă întreb, dar dacă, totuși îi place de mine? Sigur, eu vreau unul care să mă ia prin surprindere. Să mă tragă bărbătește, să mă sărute așa, ca ăsta. Ba chiar dacă nu aș sta să-mi dea și-o palmă. Unul hotărât domnule, care să știe ce vrea și mai ales ce are de făcut. Să știe dacă să intre în viața cuiva serios, nu așa, de plictiseală.

A înțeles că mă uit la el, da, acum îi spun în gând, *uită-te la mine, uită-te la mine*. Hop, s-a uitat, minune, funcționează. Ia să-i mai spun ceva. *Aș vrea să mă săruți*. Ai auzit? *Vreau să mă săruți*. Întoarce capul către mine, zâmbește de parcă ar spune, *te joci cu focul drace*. Nu știu cine pe cine bate în ring dar abia aștept să mă ia din nou în brațe. Na beleaua, chiar se ridică, mă ia din nou în brațe, mă strânge, mă sărută direct pe gură și se grăbește să mă așeze la loc ca să poată să vadă meciul mai departe. Închid ochii, mă ling pe buze ușor, voluptos, cu limba ca să-i simt gustul. Deschid ochii și-l privesc, nu se mai uită la ring, se uită la mine.

-De ce nu mă lași să văd partida? Cine ești?

-Bianca. Da tu?

-Vlad, ce cauți aici în hărmălaia asta?

-Poate pe tine.

Îi răspund obraznic. Nu mi-e frică de el. Pun palma în mâna lui, aștept să-mi spună ceva. Când mâinile noastre s-au atins am simțit un fior ciudat. Mă surprinde.

-Te rog să stai cuminte. Vreau să văd partida. Ai înțeles?

Acum are o voce calmă. Simt nevoia să plec de aici.

Eu sunt cea care nu-l lasă? Acum chiar că o iau de la capăt. Încep să-i spun în gând. *Hai să plecăm, hai să plecăm, hai să plecăm.* Se ridică mă ia de-o mână și mă scoate afară. Eu o țin pe Alis ca pe o remorcă, sau ca pe salvarea mea. Nu ține cont de ea.

Mi-a dat întâlnire la restaurantul Ambasador și a plecat. Simt că-mi ard călcăile. Abia aștept să-l revăd. Țasta da bărbat, mi-am spus.

-La opt, te aștept, nu uita.

Și se pierde prin mulțime.

Rămân cu cheile de la mașină în mână, și cu Alis care se tot mira de mine.

-Na! Să mai venim la meciuri de box, ca să ne învățăm minte. Cine știe cine o fi.

-Tu ce faci? Mai ieși cu Mircea așa cârpit după bătaia din ring?

-Sigur că ies, ce am eu cu fața lui? De ce să stau acasă? După fiecare meci, mort copt, mă scoate.

-Da tu, ce faci Bianca, te duci cu namila bătrână?

-Sigur, nu vezi ce interesant e? Vreau să văd ce vrea.

-Ce vrea? Mă faci să râd, chiar nu știi ce vrea? Te-a văzut tânără, elegantă, cum să nu vrea să știe cine ești. Da' tu, ai văzut că e bătrân?

-Ei, bătrân! Nu. E matur, vreau să-l cunosc.

-Treaba ta. Să fii atentă, o să ai o seară grea. Eu atât îți spun. Trebuie să joci tare. Țasta e expert, dacă încă e în căutare, înseamnă că e foarte pretențios. Se vede că e foarte bogat după cum merge. Pare că nu se teme de nimeni și de nimic. Poate să ia ce vrea de la viață, așa cum a făcut cu tine, nu ai văzut? Țasta-și schimbă femeile ca pe mașini.

-O să vedem cine e mai tare, nu mă sperii eu de un bărbat.

-Văd că nu am cum să te opresc. Baftă, Bianca!

La restaurant

Opresc mașina în fața intrării. De câte ori merg într-un restaurant cu valet parking mă agit, nu-mi vine să las cheile de la mașină. Când eram cu Pascu ultima oară am fost cu mașina mea, am lăsat cheile la intrare, să o parcheze ei. A fost o seară frumoasă, am mâncat bine, am discutat, am râs. Pascu e un coleg cu care am bătut multe drumuri prin Europa, în căutare sau după evenimente și știri senzaționale. Când am plecat de la restaurant, după câțiva metri mașina a început să țipe, să mă atenționeze că am frâna de mână trasă. Pascu reușește să mă facă să înțeleg să trag pe dreapta. Schimbăm locurile. Ce a făcut? A trebuit doar să o sincronizeze între mână și picior ca să o deblocheze, fiind automată. Așa că, de câte ori trebuie să parcheze ei, îmi amintesc povestea cu frâna, ca și în seara asta.

Mă grăbesc să intru. Ușile se deschid automat. Fac câțiva pași. Simt un miros plăcut. Închid ochii. Trag adânc aer în piept, încerc să mă re-echilibrez. E un parfum de bărbat. De ceva special, exotic. Mă ia de mână. La prima întâlnire a venit cu tot pachetul de emoții. Nimeni nu m-a tulburat atât. Poate fizicul, politețea, degajă eleganță prin mișcărilor lui sigure. Oftez și-l întreb pe Dumnezeu ce mai e și asta?

Joacă tare, mă gândesc. Mă întorc spre el, mă îmbățișează. Mă lipește de piept delicat, vrea să vadă dacă sunt și eu emoționată în prezența lui.

-Nu am putut să nu mă gândesc la tine, Bianca.

Îmi sărută mâna. Repetă numele meu.

- Bianca. Ai un nume frumos. Ți se potrivește. Brunetă cu pielea albă.

Îmi spune în timp ce mergem spre masa rezervată. Îl urmez printre mese, plante și arbuști exotici. Le ocolește pe toate, știe drumul, a mai fost aici și cu alte femei, conclud. Ți-a vrea să mă pipăie mă gândesc, mă duce într-un separeu. Sunt cu el de mână.

- Sper să fie o seară plăcută, Bianca.

Închid ochii, merg după el orbește, mă joc cu el, cu mine cu tot ce mi se întâmplă frumos în seara asta.

-Și eu sper, ba mai mult, vreau.

Ospătarul lasă platoul cu tapas, niște gustări îmbietoare. Pe fața de masă albă, sunt două șervete roșii pe care sunt farfuriile albe în care avem niște inimioare de ciocolată, roșii. Pe pahare sunt două conturate, împreunate. Pare că e o masă pentru logodnă. Nu mai văzusem așa o masă și nici un bărbat atât de atent la detalii. Trebuie să înțeleg că-i place mult de mine.

-Vlad, nu cumva am greșit masa? Chiar e pentru noi? îl întreb încet și mirată.

-Da, e pentru noi, Bianca.

Răspunde încet, par șoapte de dragoste. Mă impresionează, eu care mă montez repede. Mă uit primprejur. Fusesem în toată Europa prin restaurante sofisticate și elegante. Mă mir că sunt asemenea locuri, azi, aici, când lumea nu mai e atentă la detalii, la dulcegării. Rafinamentul vizual. Surpriza pregătită. Ambianța romantică. Lumina difuză dă un aer exclusiv. Și apoi el, în fața mea. Pare că sunt în fața Everest-ului. Ce să mă fac cu el, Doamne?

-Mă bucur că m-ai invitat, Vlad.

-Voi ai să mă inviți la tine acasă, Bianca?

-Nu, nu cred. Mă așteptam să mă inviți tu.

Omul ăsta mă fascinează, mă atrage teribil. Nu-mi vine să cred. Este așa de frumos. Pare un actor. Fața frumoasă, corpul bine armonizat. Domnule, ce noroc pe capul meu. Mă gândesc zâmbind.

-De ce m-ai invitat? Ce cauți?

-Caut fericirea, Bianca.

-Fericireaaaa? Și eu o caut, da' e greu de găsit.

-Ca să o găsești, trebuie să te lași surprins de frumusețea lucrurilor normale, simple, Bianca. Îmi spune serios.

-Mai precis caut sufletul pereche. Caut, caut dar nu-l găsesc, Vlad. Deși mă pricep la bărbați. Știi ce-i sensibilizează, ce le dă satisfacții și mai ales, cum să-i stimulez.

Se uită la mine curios. Îi spun cu ton sigur, ca să-l impresionez.

-Dragă Bianca, eșecurile le punem la gunoi. Odată ajunse acolo, nu le mai

folosim. Ca să avem succes trebuie să le putem stăpâni.

-Cine ești, Vlad? Sunt curioasă să știu?

În timp ce mă duelez cu Vlad, simt pași în spatele scaunului meu, și un parfum pe care-l cunosc foarte bine. Mi se încrețește pielea. Ce naiba caută aici? Înseamnă că Elena mă urmărește. Vreau să nu mai pierdem timpul în restaurant, să plecăm cât mai repede. Vlad vorbește, nu-l aud prea bine. Mă uit la el curioasă, nu știu ce vrea să spună.

-Caut femei care ascund secrete importante. Femei sălbatice de domesticit. Cred că tu ai bilet de intrare în viața mea. Reciclez femei Bianca. Se vede că glumește după fața radioasă, ochii care nu mă slăbesc.

-Daaa, le reciclezi???

Mă ridic în picioare, mă apucă de mână. Își trece mâna prin păr. Se uită la mine satisfăcut. Cred că-i place să se bage în relații complicate. Și mai crede că știe cum să cucerească. Mă privește printre gene. Fiecare privire este diferită în funcție de ce vrea să-mi spună. Acum e curioasă.

-Ce cauți aici, Bianca? Bucureștiul este un oraș ca multe altele. Aici ai să devii o femeie bătrână, care nu mai e sigură pe puterea frumuseții ei. O să te trezești împăcată după mult timp, fără să te mai miri de tine. Mai ales fără să-ți mai fie frică de eșecuri, odată cu trecerea anilor. Le-ai înfruntat pe toate posibile.

Mă uit la el, îl studiez. A schimbat subiectul. Nu-i prost. A înțeles cu cine are de-a face. Vreau să știu dacă el e în stare să dea dragoste, sau e sălbatec cum sunt eu. Oare iubește femeia? A fost trecutul lui un infern ca al meu sau a fost unul divers? Mă concentrez la ce spune, deja am replica pregătită. El continuă.

-Voi femeile sunteți ca niște capcane.

Vorbește fără nici o umbră de zâmbet. Inima începe să-mi bată furioasă. Mă anunță că nu va fi ușor să-i țin piept, fața-i prinde culoare.

-Noi? Capcane?

Nu știu de ce naiba îmi vine să-l iau de gât? Mă agit în prezența lui. Poate pentru că chiar acum îmi mângâie colțul buzei de sus. O apasă cu degetul arătător. Sigur, excitant. Ce naiba face? De ce mă stârnește?

Mă privește, încercând să pătrundă dincolo de ce ar putea ochiul lui să

vadă. Dar eu mă joc cu gândurile. Este așa de frumos că mă topesc după el. Abia aștept să râdă. Să aud și eu un bărbat normal care știe să râdă, domnule. Îi iau delicat degetul de pe buza mea mărită de plăcere, cu care mă mângâie abia perceptibil, excitant, îl sărut. Îl pun pe buzele lui întredeschise, pare că-l așteptau și gata, mă potolesc. Dar nu, nu pot să nu mă uit la el. Părul e cărunt la tâmple. Când e serios, are două mari dungi care îi încadrează gura.

Își acoperă fața cu mâinile. Pielea este încă întinsă, frumoasă, delicată. Mă uit la el dar nu-l aud. Îl studiez. Are haine de firmă pe trupul frumos, știe să le poarte. Scutur ușor capul, a sesizat că nu sunt atentă. Îmi pare rău, dintr-o seară romantică a devenit una de confruntări chiar aici în restaurant. Doi străini care se descos. Vor să afle cât mai multe unul despre celălalt. Schimbă subiectul.

-Tatăl meu fusese restaurator. Aici, în acest oraș unde visul este ca un film. Unde oamenii veneau să moară. Cumpărau case ciudate, mari, misterioase. Multe persoane țineau la nebunia lor, voiau camere secrete pentru întâlniri galante și jocuri de noroc periculoase.

Îl simt, e lângă mine. Da, îmi place. Iar ridică sprânceana în semn de curiozitate. Nici nu mai înțeleg de ce, privirea lui mă scoate din răbdări. Mi se ridică temperatura. Când îmi place, când nu. De ce oare îmi vorbește despre tatăl lui? Am înțeles, e și el încurcat.

-Vezi, Bianca, eu nu mai sunt așa de tânăr. Cer unei femeii să mă vrea din prima, necondiționat. Îmi place complicitatea în doi, unde să nu aibă loc nimeni.

Zâmbește, îmi arată iar dinții lui albi cu care-mi mușcase ușor buza de sus când m-a sărutat la meciul de box. Asta eu nu pot să iert. Atunci m-a legat de dorință, aștept momentul să-l pedepsesc.

-Vrei să știi dacă am pe cineva, Vlad?

Îl întreb cu glas delicat. Gata, încep interogatoriul.

-Numai ca să știu dacă trebuie să mă lupt și cu cine. Sunt o persoană care-și vede de treaba lui, acum un lup singuratec. Odată, fusesem într-un grup de tineri flămânzi după aventuri ușoare. Tace, mă privește și așteaptă.

Ospătarul e din nou lângă noi, toarnă în pahare, suntem însetați, vorbim aprins și bem.

-Draga mea, ai mâncat vreo dată baba-ghanuj?

Încep să râd.

-Ceee??? Baba cum???

- Baba-ghanuj, sunt vinete cu sos de rodii, Bianca. Tu care ai trăit la Paris, nu ai frecventat restaurantele Libaneze?

Pare contrariat.

-Nu.

Răspund sec. Le comandă. Ospătarul pleacă. Suntem din nou singuri. Gata, iar începem.

-Eu Vlad, am o reputație și o avere. Nu e ușor pentru o femeie să le apere, să le facă să crească.

- Știi cum să faci, Bianca?

- Eu vreau să mă înveți lucruri pe care nu le știu. Am sacrificat timp pentru studiu, afirmare. Am absolvit Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, Vlad. Am alergat prin lume după știri senzaționale, interesante, care să facă înconjurul lumii, despre alții, cu trecutul care m-a urmarit continuu, dar am refuzat să cred este al meu. Acum lipesc plăceri peste durere.

Mă privește cu un aer trist. Înghit în sec și trag aer în piept.

-Lipești plăceri peste durere? Să cred că ai suferit?

-Da. Dar acum dacă vrei să mă înveți tu ce eu nu știu.

-Aaaa, eu sunt expert, Bianca, ce vrei să te învăț?

Mă privește de parcă l-aș fi rugat să se culce cu mine.

-Mă refer la cu totul altceva. La cele la care te-ai gândit tu, nu mai ai ce să mă înveți.

-Ia te uită, am de-a face cu o expertă. În afaceri și în mai ce?

Se încruntă, cred că am întins coarda. Mă ia de mâini, mă strânge, vrea răspunsul pe loc.

- Eu nu-mi găsesc locul aici, nu-mi plac restaurantele. Îi răspund ca să înțeleagă că vreau să plecăm.

-Bianca, să revenim la subiect, continuă te rog.

-În secretul menținerii demnității, a capitalului, al frumuseții.

Își freacă tâmpla, pare că mă îndeamnă să fiu mai delicată, să schimb tonul.

E abil, schimbă vorba.

-Aș fi preferat să te duc la mine acasă, Bianca.

Se uită în altă parte, nu vrea să vadă fața mea. Mai iau o nucă sotată învelită în carne și prăjită, crocantă. O strivesc rar și incitant. Acum îl privesc în timp ce-mi satisfac gura cu aroma și gustul nucilor amestecate cu carne, este ceva nou, ca și el. Iau paharul, îl privesc, vreau să-l irit, să strige la mine, să mă supună, să mă predomine el. Mi-a lăsat prea mult spațiu. Nu pot să nu cer detalii despre el și casa lui.

-La tine acasă?

Îl întreb în timp ce-mi dau ochii peste cap.

-Da, să zicem că da.

-Trebuie să ai o relație serioasă cu o femeie ca să o duci acolo?

La asta nu se aștepta, mă fixează.

-Da. Așa e, dar într-o relație este nevoie de fidelitate.

Zâmbesc, discursul a luat-o în altă parte.

-Crezi că noi am putea avea o relație? De ce vrei să afli cine sunt?

Se uită la buze mele întredeschise. Nu mă simt stigherită sub privirea lui pătrunzătoare. Trec obraznic limba peste ele, sunt uscate, continui.

-Nu mai cred nimic. Eu cu devotamentul stau rău, Vlad. Nu am înțeles că devotamentul trebuie să fie reciproc într-o relație.

Este uimit de ce-i spun. Ca să mă ajute se implică mai mult, vrea să mă facă să cred că nici el.

-Nici tu? Mă întreabă curios la culme.

-De ce, mai știi pe cineva?

De pe chipul lui dispare aspectul radios pe care reușise să-l păstreze până acum. Se schimbă, este umbrit de ce avea să-mi spună.

-Dac-aș putea schimba trecutul.

-Da, mai știu pe cineva. Vezi, dacă te-ai întrebat de ce am părul alb la tâmples am și un răspuns. Mai exact o poveste. Una adevărată care a lăsat urme vizibile.

Vlad

Avusesem un accident. Mă grăbeam să ajung acasă la femeia care atunci era soția mea, Janet. O adusesem din Franța. Mai exact, a venit ea cu mine. În Lyon, viața mea a început să prindă formă și culoare. O iubeam. Frumoasă, suplă, inteligentă, cu părul roșu ca arama, lung, și pistruiată. Îi stătea foarte bine. Albul dinților, gura senzuală, roșie, ca trandafirul m-au atras. Ochii albaștri ca marea. Nasul drept, cu nările ridicate. Trebuiau să o îndrepte spre persoana care să corespundă formulei chimice. Ca să o bucure, să-i dea viață. Și m-a găsit pe mine. Prietenia noastră a fost rodul poveștii noastre de dragoste. Ea ca o pală de vânt. Ca o adiere. Și eu ca o pasăre de pradă, o căutam continuu. Evenimentul de celebrare a căsătoriei a fost ocazia amintirii cu drag de acest lucru. Chiar și după ce a plecat. Am înscris acea zi sub semnul dragostei, dar și al deziluziei, sau al trezirii la realitate, Bianca. Nimic nu e pentru totdeauna, vezi? Nici chiar dragostea. Umorul a dispărut, iar eu sunt încordată, mușchii mei abdominali sunt încordați la maxim.

-M-a înșelat.

-Cum naiba te-a înșelat?

Întrebarea mea sună ca o provocare, îl privesc interesată. Nu reușește să continue că ospătarul este din nou la masa noastră.

-Vă propun acest preparat despre care vorbește tot orașul.

Mă umflă râsul.

-Kafta cu sos de iaurt domnule.

-Cum e preparat? întreb curioasă.

-Sunt chiftele umplute cu ceapă, leuștean, pesmet și condimente. Rumenite pe grătar. Sosul e cu iaurt.

Mă uit în farfurie. Arată grozav. De când vorbim mi s-a făcut foame. Vlad se uită la mine nerăbdător, vrea să continue povestea începută înainte de venirea ospătarului. Eu tai o bucățică din chifteaua frumos mirositoare, o bag în gură, las furculița și cuțitul pe masă, pun mâinile împreunate sub bărbie ca să pot să-l ascult. Mestec delicat, abia perceptibil, aștept să continue povestea lui tristă.

-Era cel mai bun prieten, Bebe Ionescu, mare dandi. Mă amuza când îmi povestea de ce preferă doar femeii măritate.

-Ceeeee? Femeii măritate? Îi arunc o privire rapidă.

-Da. Spunea că așa este sigur că nu-l vor deranja. Că au soți, stăteau acasă cuminți după ce făceam dragoste. Mai exact consumau actul sexual, nu puteau să spună că erau îndrăgostiți.

-Cum așa?

Mă tot mir de ce-mi spune. Dau din cap în semn că înțeleg.

-Dacă îmi place femeia, mă culc cu ea, și ne salutăm. Cu o cutie de ciocolată și câteva floricele le mulțumesc. Le acompaniez la ușă și gata. Plecau fericite. Veneau abătute. Erau sprintene de parcă ar fi făcut gimnastică. Și eu eram mulțumit. Nu dădeam nimic, ele nu cereau, așa că, ne salutăm și gata.

-Și? Ai terminat relația de prietenie cu el? Pare surprins. Nu-mi răspunde la întrebare, povestește mai departe.

- Când a aflat Janet de accident, a venit imediat la spital. Era disperată. Exagerat de disperată. Știi, eu nu eram chiar așa de grav ca să justifice starea ei de disperare, și nici comportamentul. După ce am fost externat, am aflat de la o prietenă de familie că atunci când a primit telefonul de la spital, ea, soția mea, se afla într-o cameră de hotel pe punctul de a se culca din nou cu prietenul meu. Atunci ea l-a părăsit și a venit la mine la spital. Se plângea prietenei că i-am stricat întâlnirea.

-Fidelitatea este atunci când dragostea trece înaintea plăcerii? Psihicul tău are acest secret, și totuși mai ai curaj să mai cauți, să speri Vlad?

-Vezi tu, Bianca, odată, eram doar un tânăr bogat cu reputație de play-boy. Atunci căutam doar plăceri de moment. Mă plimbam în mașini scumpe. Vacanțe în cele mai elegante resorturi pe insule de vis. Femeile se ofereau orbite de banii cu care erau plătite. Nu mai aveam dorințe. Mă luam după părerilor altora. Nu aveam nevoie să-mi satisfac propriile gusturi. Veșnic plictisit, sătul de prea mult bine, lene, lipsă de interese în toate direcțiile.

Face o pauză, îmi ia mâna, o mângâie. Eu pregătesc următoarea întrebare. Nu-l las, vreau să știu tot despre el. Vorbele mele ies fără să le pot opri. Vreau să știe ce cred despre el. Tocmai eu care mă judec acum, când e prea târziu.

- Tu ești altfel decât ceilalți bărbați. Mă fascinezi, Vlad.

-Este specific celor cu bani, ca noi, fără grija zilei de mâine. De ce, vrei să spui că ție nu-ți pasă de banii tăi, nu ești îngrijorată?

-Ba da, doar că îi plătesc pe alții ca să se ocupe de investiții și menținerea

capitalului fără să fie deteriorat.

-Și tu ai încredere în ei? Mă privește sceptic.

-Da. De ce nu? Răspunsul meu este sigur. Îl privesc de parcă ar fi îmbătrânit înainte de vreme.

-Scuză-mă, Bianca, tu te pricepi la afaceri? Cum ai făcut banii? La asta nu mă așteptam. Ce să-i spun? Asta e treaba mea.

-Te interesează?

Fir-ar să fie, ăsta vrea să știe tot.

-Așa, ca să te cunosc mai bine.

Se uită la mine meditativ.

-Dragul meu, întrebarea asta este mai nepoliticoasă decât dacă m-ai fi întrebat ce vârstă am.

Al naibii, da' curios mai e.

-De ce, crezi că nu am curaj?

Pare motivat, vrea să mă domine.

Se așează comod, așteaptă răspunsul. Ar trebui să nu-i răspund. Să văd acum cât de tare sunt și dacă reușesc. Pun picior peste picior așa ca din întâmplare. Intenția mea e să văd dacă e atent la picioare sau numai la discuție. Îl privesc curioasă. Nimic. Absent total. Mai bea o gură din vinul roșu, prinde curaj. Rotește ochii. Lasă să-i cadă privirea incitantă pe picioarele mele. Sunt aproape descoperite, ca o invitație la ceva. Ca să nu îl las în pace, mă prefac că nu observ și continui discursul.

-Ca să faci bani, este cel mai ușor lucru. Condiția e, să ai ce să pui în joc, domnule. Cât despre vârstă, asta chiar că nu vreau să-ți spun. Dacă ar fi să ne luăm după experiența mea de viață, aș putea să spun că sunt bătrână, aproape de 80 de ani. Dacă ar fi să o calculez după câtă energie și efort am investit, atunci ar trebui să-ți spun, multă, atât cât alții investesc în mai multe vieți. Dacă ar fi să o compar cu câtă suferință, la fel, pe scurt, multă suferință. Asta m-a maturizat și m-a ajutat să merg mai departe. Dacă m-ai întreba, ai plătit? Aș spune că da. Am plătit, cu suferință și lacrimi care nu s-au văzut, nu s-au scurs pe obrazul meu de femeie tânără. S-au scurs înăuntru, în sufletul de copilă, apoi de femeie. Una care nu ar fi trebuit să încurce, să nu iau nimic de la ei. Să fi rămas mereu ca o umbră prin altă lume mai bună. Să fi rămas

să văd sfârșitul mamei mele ascunsă după salcia plângătoare. De acolo am așteptat să văd măcar un zâmbet dar, nu am văzut decât semne de întrebare și oftatul meu de copil. Mă întrebam cine sunt și încotro ar trebui să mă duc?

-Te rog să mă ierți, Bianca. Nu, nu vreau, iartă-mă!

Vine spre mine ca lângă patul unui bolnav. Se apropie cu frică, parcă se teme de mine, de ce aş putea să-i fac pentru ce a făcut în seara asta, pe care eu, o voiam altfel.

-Poți să mă ierți, Bianca?

Pare sincer tulburat pentru îndrăzneală, așa că trec la atac.

-Ai mai întrebat odată.

Mă simt ofensată, mă face să mă simt ca la interogatoriu.

-Da, dar nu mi-ați răspuns, doamnă. Eu bat în retragere.

-Pentru că nu știi încă ce am să fac cu tine, am să te iert? Dacă te păstrez sau te trimit la plimbare. Rămâne de văzut. Poate că nu ești binevenit în viața mea. Și asta pentru că indiscreția și curiozitatea ta au depășit orice limită. De ce crezi că eu am să-ți spun ție cine sunt? De ce te interesează persoana mea? Tu nu poți să nu vrei să știi tot, despre femeia cu care ești? De ce să știi? Dacă o să afli, te comporți altfel? Ce vrei de la mine? Vrei să vezi dacă sunt eu o femeie care să merite să stea cu tine o seară într-un restaurant? Nu sunt convingătoare, numai pentru faptul că sunt cu un bărbat care pare că e tat...

Mă opresc. Țasta e defectul meu, când mă pornesc e greu să mă opresc. Gata, sunt în încurcătură. Iau paharul, beau câteva înghițituri, trebuie să mă potolesc. Simt că vrea să mă atace. Așa sunt, mereu nemulțumită, mă dau mare. O seară așa de frumos pergătită care nu a avut nici un efect asupra mea, decât la început, eu vreau mai mult, vreau imposibilul, sunt o femeie pe care nici eu nu o cunosc câteodată. Ce să mai vreau de la el? Doamne, ce am făcut?

-De ce crezi tu că te-am invitat să stăm o seară împreună, chiar dacă pare că sunt tatăl tău? Sunt și alte femei care ar fi venit bucuroase, fără să-mi spună că nu le place locul unde le-am invitat? De ce sari, de ce mă ataci? Astea sunt discuții normale în cazul nostru. Suntem două persoane care nu se cunosc. Sigur vrem să știm cât mai mult despre noi, dar asta numai în

cazul în care îți place sau, te interesează subiectul. De ce mă asemuiești cu tatăl tău? Semăn cu el?

-Nu. Nici măcar nu știu cum arată, eram prea mică ca să-mi amintesc de fața lui. Îmi amintesc doar că o bătea pe mama după ce-i dădea de băut și că ea doar gemea de durere, atât.

-Te rog să mă ierți, iartă-mă nu voiam să te rănesc. Scuză-mă Bianca, te rog. Nu știam că nu ai o familie, părinți care să te iubească.

Fac o pauză. Schimb subiectul.

-Să cred că-ți place de mine? Ca să-l încurc îl întreb direct. Nu ești gay, Vlad?

-Nu, Bianca.

-Știi ceva, cum să nu-ți plac, sunt tânără...

Nu pot să mai continui că se și ridică iritat.

-Bianca, hai să fim serioși. Eu am călătorit foarte mult prin lume. În Europa am avut prilejul să stau de vorbă cu femei din diverse țări. Am observat o diferență între modul în care se raportează la vârstă femeile occidentului, față de cele din alte părți ale lumii.

-Da, și cum sunt? întreb nervoasă și curioasă, îmi dau părul după urechi, ca să aud mai bine.

-În estul Europei, o femeie care a împlinit vârsta de 30 de ani, este expirată. Ridică privirea spre mine, care afișez o față foarte surprinsă de ce poate să spună. Intrigată.

-Cum expirată? sar cu gura. Ce vrei să spui?

Privirea mea este plină de ură.

-Uneori chiar bătrână.

Se oprește, așteaptă să audă ceva neplăcut. M-a dezarmat, m-a inclus în categoria femeilor bătrâne, pe mineeee?

-Chiar așa? Își freacă lobul urechii de parcă ar pregăti-o să audă cuvinte urâte. Dar nu o fac. Aș fi vrut să-l întreb cum sunt ei la 50, dar nu vreau.

-Dacă ai avut 20 de ani, este normal să ai și 30 și 40 și 50. Dar Bianca, să știi că în vest, nu am întâlnit această disperare a tinereții veșnice. Femeile sunt relaxate când se discută despre vârstă, despre sex și relații între persoane cu mari diferențe de vârstă. Glasul lui e aproape melodios. Nu vrea să mă irite.

-Îmi place de tine Bianca, se vede că te iubești, te bucuri, trăiești, știi să te accepți așa cum ești. Ei da, o dreg, crede că scapă ușor.

-De ce? Cum sunt? Ce nu-ți place la mine? Ce-mi lipsește? Mă încrunt și-l privesc direct în ochi. Nu-și ferește privirea. Suntem ca toreadorul cu taurul în arenă.

-Fericirea. Da, fericirea. Deci, se vede că sunt în căutare de acea blestemată fericire care se tot ascunde de mine de-o viață. Acum chiar că are dreptate. O tot caut dar nu știu unde boala se ascunde.

-De ce? Fericirea ocupă un loc așa de important în viață? Mă prefac că nu știu. Modelez vocea, las tonul ridicat, nervos.

-Da. Tu știi când oamenii sunt fericiți? Mă uit la el surprinsă. Poate că el știe.

-Când?

Sunt numai ochi și urechi.

-Odată cu înaintarea în vârstă!

Na, nu mă așteptam la acest răspuns atât de simplu.

-Ei da, asta o spui pentru că tu ești mai mare? Vorbele mele jucăușe sper să nu-l supere.

-Să zicem, că acum văd mai clar. Fericirea este o stare pozitivă a propriei vieți, Bianca. Tace.

-De ce? Tu ai făcut pace cu trecutul, Vlad? Se ferește de privirea mea.

-Da, acum sunt încrezător în viitor și ce e mai important, prețuiesc prezentul.

Bate cu două degete în paharul de vin din fața lui, de parcă ar fi pus două puncte.

-Vrei să spui că acum știi cum să faci ca să dureze o relație? Asta chiar că nu pot să cred.

-Da.

Îmi răspunde scurt. Ia paharul, îl apropie de buze în timp ce mă privește, invitându-mă din priviri și pe mine. Îl ascult, iau o gură bună din licoarea adevărului.

-Cum?

Las paharul pe masă și mă pregătesc să ascult ce eu nu știu.

-Să presupunem că noi doi suntem un cuplu.

Mai bea o gură, așteaptă reacția mea.

-Un ceeee???? Glasul meu e pițigăiat, surprins și enervant.

-Un cuplu.

Răspunde calm, ca un profesor care știe bine ce spune.

-Cine, tu și cu mine? Mă faci să râd.

Mă las pe spate și scot niște sunete nereușite care ar fi trebuit să semene cu hohote de râs. Dar, nu erau nici pe departe sugestive. Acum știu sigur că am să aflu ce are de gând cu mine.

-Am spus: să presupunem.

E serios și mai ales indignat că nu sunt sigură că este serios.

-Am înțeles, adică nu e sigur.

Mai beau o gură de vin și-i zâmbesc obraznic. Îi simt mâna peste a mea pe paharul pe care-l ia ușor, ca să nu mă opun. Îl așează lângă a lui.

- Încetișor doamnă. Lasă-mă să termin, Bianca. Noi ar trebui să comunicăm în permanență. Să ne exprimăm recunoștința față de Dumnezeu. Să ne rugăm, să ne distrăm, să râdem împreună și așa dragostea noastră va înflori.

Iau paharul, sunt cu el la gură. Mă pufnește râsul. Se apropie de mine, îi trag o stropeală cu vin drept pe fața serioasă cu care vrea să-mi dea mie, lecții de viață.

-Scuză-mă, te rog!

Acum chiar că râd în hohote, se vede că sunt bucuroasă de isprava mea, de parcă cine știe ce făcusem, fluierasem în timpul unui concert de muzică simfonică.

- Păi, dragule, eu sunt o femeie de nota zece. Nu știu dacă ai remarcat?

Ridic sprâncenele de parcă nici eu nu credeam ce spun. Îl privesc obraznic. El rămâne uimit de cât tupeu am, dar simt că-i place.

-Ceee? Tu, o femeie de nota zece?

Izbucesc și el în râs, vrea să mă imite, mă gândesc. Râde ca un nesimțit cu gura până la urechi cu degetul arătător de la mâna cu care ține paharul în mână îndreptat spre mine. Iar întreabă obraznic.

- Tuuuu? Continuă să râdă zgomotos.

-Da, eu.

Răspund serios, se vede că mă simt ofensată.

Mă apucă dracii și mă îndrept spre locul în care este frapiera cu vin rece. Iau o sticlă, citesc pe etichetă, vreau un vin dulce. Nu reușesc să văd bine ce scrie pe etichetă. Îl simt în spatele meu, lipit, perfect, ia sticla cu multă delicatețe, o lasă la locul ei. Ia alta cu vin alb, apoi mă întoarce cu fața la el. Eu nu mai văd bine, nu, nu sunt beată, dar nu mă așteptam. Mă invită să iau loc și-mi toarnă în pahar din licoarea ce avea să-mi mai dea curaj să continui discuția cu el. Un bărbat inteligent, matur, frumos, și al naibii de incitant, de parcă s-ar întâmpla într-o scenă dintr-un film.

-Bianca, Bianca. Femeile au mai multe roluri în viață, toate diferite: rolul de mamă, de soție, de manager, de specialist, de iubită sau de amantă. Ce trebuie să știi, este că în orice moment al vieții poți pierde din aceste roluri. Să zicem că dai faliment, nu mai ești antreprenor. Dacă divorțezi, nu mai ești soție. Chiar dacă ești văduvă ai pierdut ceva. Deci poți pierde pentru că ești obișnuită să fii tu în anumite roluri, te identifici cu ele și crede-mă, dragă Bianca că nu o să mai fii fericită atunci când nu mai există aceste roluri. De aici se nasc și dramele noastre.

- Vlad, am învățat să mă iubesc și să mă plac așa cum sunt. Am învățat să mă accept, cu tot trecutul pe care-l trag după mine, fără să pot să scap de el. Și crede-mă, nimeni nu m-a-nvățat cum să trăiesc. Cum să fac, ca să mă cunosc? Încă nu am curajul să vreau să mă analizez cu sinceritate. Pascal m-a învățat cum să mă comport în societate, Vlad. Dar, se vede că îmi lipsește educația primară, din familie, și asta pentru că nu am avut-o. Eu nu am luat nimic cu împrumut, eu am cerut tot mai mult, și ei mi-au dat. Eu nu am avut vise. În copilărie nu am avut bucurii, nu mi-au fost date mie.

-Bianca, l-ai cunoscut pe Pascal care te-a ajutat să studiezi. Tu din greutate ai făcut o forță care te-a ajutat să mergi înainte. Pare că ai citit o carte care te-a schimbat totalmente, că ai găsit un model de viață, ai studiat.

-Tu ce crezi, că ar fi fost mai bine ca femeilor să le fie interzis să studieze? Să nu aibă acces la educație? Femeile să stea acasă să se ocupe de copii și de soți? Adică să aibă numai obligații, nu drepturi? Să se supună și gata? Păi tu îți dai seama cum ar fi? Femeia fără statut juridic nu poate fi considerată ca

un membru al societății, Vlade? Asta știi?

-Mai încet doamnă nu mai țipa, ai înțeles greșit.

-Păi domnule, succesul este doar o stare de mulțumire! E cea pe care o numim noi fericire. Vocea mea din nou iritată nu-i place.

-Iar sari în sus, Bianca? Dacă avem păreri diferite nu trebuie să ne și certăm.

E nemulțumit că suntem încă pe picioar de luptă. Nu suntem încă sincronizați. Urlă la mine în timp ce-și bea ultima înghițitură din pahar, uitându-se după sticlă.

- Dacă vrei să fii de succes, trebuie să știi ce anume te poate face fericit. Apoi trebuie să faci mereu câte ceva, care, în final, te va duce la fericire.

-Știi ceva domnule, eu încă-mi mai permit să umblu în blugi. Am sânii ca la 20 de ani, și par mai tânără cu 10 ani, și mai am încă multă energie.

Abia așteptam momentul să o spun tare și răspicat.

-Oooo, daaaa, nimic de spus, pot să confirm, se vede.

Răspunsul lui ușor ironic este haios, mă intrigă și mă și binedispune în aceeași măsură. Gata, am trecut pragul aroganței.

Râde de unul singur. Mă uit la el și nici nu știu dacă să mai sar cu gura la el sau să mă fac că nu-l aud. Da el nu, domnule, nu mă lasă, mă învârte pe toate părțile. Râde și râde până când încep și eu să râd.

-Iar te lauzi că ai fundul bombat și burta plată. Nu trebuie să spui asta Bianca, de ce vrei să ți se mai spună și de către alții, întrebi mereu dacă au le-au văzut?

Toate astea spuse printre hohotele de râs. Nu mă mai surprinde nimic de la omul acesta care se joacă cu mine cum vrea el.

-Păi, pe cine am întrebat? Îmi șterg lacrimile de atâta râs.

-Pe mine, cum pe cine. Și nu te mai rățoi la mine că nu mă sperii.

De data asta e serios. Continuă fără să-și ia privirea de la mine.

- Pune și tu sistemul nervos, adică creierul, organul generator al cugetării la treabă. Ai să înțelegi dragă doamnă, că percepțiile, noțiunile, conștiința, nu sunt decât rezultatul activității cerebrale, chiar dacă sunt acte sufletești, ca să știi și tu. Mă uit la tine, Bianca, și mă întreb de ce, greșelile, oricât ar fi ele de mici, au nevoie să fie justificate, să fie etichetate?

Își trece mâna prin păr.

-Dar dacă eu aş îndrăzni să te întreb de Janet, ce etichetă i-ai pune?
Asta l-a surprins.

-Eu urăsc etichetele și îl urăsc pe fostul meu prieten, marele dandy, Bebe Ionescu. Din cauza lui mă părăsise nevasta până la urmă. Atunci eram gata să-l omor pe el, și s-o bat și pe ea. Nici măcar nu bănuiam că există cineva în viața ei, în afară de mine, Bianca. Așa a făcut prietenul meu cel mai bun, s-a folosit de ea. Într-o zi a anunțat-o că are nevoie de libertate. După câteva zile a cumpărat un câine, un pechinez.

O umbră de tristețe trecuse pe fața lui frumoasă. Simt nevoia să-l mângâi. Îi trec ușor palma peste obrazul proaspăt ras. Senzația e puternică. Simt că deschid o poartă a sufletului încuiat. Este impresionat, tocmai eu, nici nu ne cunoaștem bine.

- Da' tu știi de ce înșeală femeia? îl întreb ca să-l scot din încurcătură.

Rămâne uimit de îndrăzneala mea de a da o justificare. Mai exact o explicație. Bineînțeles, după părerea mea. Eu care am o experiență de viață notabilă. Sunt o bună observatoare și pe plan personal.

-Nu, de ce, tu știi? Ia spune, vreau să aud de ce, dar să-mi explici clar, să nu vii cu argumente ireale, fantasmagorice, feministe.

Gata, e nervos, numai bine ca să pot să-i spun în față ce el nu a știut când a pierdut-o pe Janet. Habar nu are că el a trimis-o în brațele altuia.

-Ascultă-mă bine, Vlad. Tu, nu te-ai ocupat serios de ea. Erai sigur că o ai pe veci. Asta numai pentru că era soția ta. Legată de hârtia roz pe care ai pus-o în dosarul de familie. Și ea, a cedat pentru că, el, i-a arătat că o iubește. E drept că a fost o scurtă aventură. Se simțea bine, asta ar fi vrut de la tine, dar tu nu erai. Ocupat cu ale tale, ea a fost lăsată în sala de așteptare. Și așa ți-a dat o lecție ca să vezi cum poate fi viața ta fără ea.

Bebe era un bărbat cu experiență. Știa că femeia care are timp, poate oferi cele mai multe plăceri și emoții, pe furate. Mai ales în relațiile neoficiale. Așa că ea avea căsnicia cu tine în desfășurare și o relație în secret. Dacă se cunoșteau înainte să vă căsătoriți? Unei femeii nebăgate în seamă îi trebuie puțin să se aprindă la primul, *te iubesc*, spus de un alt bărbat. Dar atenție, dacă tu știi să ții aprinsă flacăra iubirii, pe ea nu o impresionează un alt curtezan. Așa că trage tu concluziile. Oricum, *Alea iacta est*.

-Aaa, daaaa, eu sunt de vină? Hai mai spune-mi, mai dă-mi și alte exemple, tu, femeia care le știi pe toate...

Am simțit ironia din glasul lui. Eu nu mă sperii, am multe de spus. Va trebui să plătească greșelile altora și ale lui, ca și mine, dealtfel. Mă îndrept spre el privindu-l serios.

-Citisem un articol despre viața unei femei independente. Era tratată de bărbatul ei ca în anii treizeci, chiar dacă ea era mai bună decât el, în toate. Vlad, tu crezi în mitul inferiorității femeii?

-Da, până când te-am cunoscut pe tine. Te văzusem când ai coborât din Mercedesul decapotabil în parcare la sala sporturilor, la meciul de box.

-Și cum eram? Mă uit cu coada ochiului la el.

Iar mi se ridică tensiunea. Al naibii, m-a urmărit.

-Păi, mi-a plăcut fizicul. Statură mijlocie, și apoi cum mergi, poți să scoli și morții din somnul de veci. Incitant, ispitiitor.

-După cum vezi, am mulți admiratori și puțin noroc. Mă ajută fizicul și culoarea ochilor. Glasul meu trist lasă o urmă de deznădejde.

-Păi ce, eu nu sunt norocul tău?

Râde. Râde de unul singur. Eu sunt un pachet de nervi.

-Ce știi tu despre mine? Ia stai un pic, sunt la interogatoriu?

Mă răstesc la el cu drăgălășenie amestecată cu autoritate.

-Aproape nimic, sau mai exact, știu ce mă interesează că am reușit să te cunosc, puțin, Bianca. Ce nu știu? Hai, mai spune-mi te rog. Mă pornesc să turui.

-La vârsta mea, am doar o carieră de observator internațional înfloritoare. Caut un soț, da' nu unul care să-mi spună după câtva timp că are nevoie de o pauză. Trec mâna prin părul lung, ca mătasea și-l dau peste cap.

- Tu poți să-mi spui de ce am așa o soartă, Vlad? De ce a trebuit să studiez, să am o viață așa de nedorită de mine, ci de alții? De ce să stau în restaurantul ăsta elegant în care nu mă simt bine sub privirea ta cercetătoare?

Înțep castravetele verde, proapăt din salată, crocant, cu furculița. Simt nevoia să strivesc ceva între dinții, care nu știu de ce nu au închis acest lăcaș pe unde scot atâtea vorbe, ale mele, despre viața mea, fir-ar să fie.

-Mă uit la tine și mă întreb, Bianca dacă un mâine va fi mai ușor să stăm

împreună. Ar fi mereu tensiune ca acum? Sau ai să mă anunți între o gură de vin și una de salată, că mă părăsești? Poate fi asta strâmbătatea credinței mele în tine?

-Ce tot spui? Cum să stăm împreună? De ce crezi tu, că noi am putea sta împreună?

Sunt surprinsă.

- Pentru că-ți place să duelezi continuu.

Privirea mea e intensă, umorul meu a dispărut, privesc în jos încurcată. Se apropie. Mă lipește de el. Ne împerechem mâinile. Ne mișcăm în pas de dans. Încet, ca să nu speriem vorbele aruncate peste tot, cu care nu știm ce să facem, să mai rămână sau să plece odată cu gândurile bune care încep să ne cuprindă. Cred că a prins curaj. Știe că trebuie să ia inițiativa, este excitat, e gata să încerce mișcări neștiute, în care aș ajunge să mă pierd, am să-l implor să nu mă lase din brațele lui. Gata, m-a citit. Caută locuri erotice, noi acum, dansând. Nu vrea să nu mă surprindă, vrea ca trăirile noastre să devină diverse. Am înțeles. Pregătește o surpriză. Eu încerc să-mi las imaginația, o ascult, aștept ceva deosebit. Are multă răbdare cu mine, o femeie pe care, cu cât o mângâi mai mult, cu atât e mai neascultătoare.

Caută să mă calmeze. Am fost nervoasă. Mă vrea perfectă. Îmi place, e îndăzneț, în sfârșit, mă înmoui, sunt atentă la ce face. Îl simt. Răspund delicat provocărilor. Îmi propun să fiu deschisă, să las prejudecățile și mai ales pudoarea. Țasta da, e un bărbat care mă vede, știe ce să facă cu mine. Mișcările spontane și micile atingeri obraznice, delicate, creează o atracție erotică, magnetică între noi. Jocul devine dorință, pare că sufletele noastre s-au găsit...